

Kristus i idretts- verdenen.

03-02-108

Den kollosale utvikling av sportslivet som har funnet sted den siste menneskealder, ja, bare de siste 15—20 år, har stillet oss kristne over for nye, krevende oppgaver og reist en rekke brennende spørsmål av uanet rekkevidde for vårt folk og den opvoksende slekt. I lengere tid har vel spørsmålene vært følt av nogen og leilighetsvis blitt drøftet, — ja enkelte spredte tiltak av praktisk art er også blitt gjort, — men såvel følelsen av hvad det gjelder som drøftelser og tiltak har ikke svart til sakens veldige omfang og alvorlige natur. For det gjelder ikke noget mindre enn dette: Skal titusener, ja, kanskje hundre tusener, av vårt lands beste ungdom i den mest avgjørende tid av sitt liv være utenfor en normal påvirkning av kristendommen, eller skal det lykkes oss å finne veier og midler til å nå dem?

Hvad vi fremforalt likeover for sporten må spørre om er dette: Hvorledes skal den livs glede som sporten er forbundet med, bevare sin sunnhet og hindres fra å utarte? Herpå gis der bare ett svar: Det som avgjør den retning hvori sporten utvikler sig, vil alltid være den ånd hvori den drives, den mentalitet som den blir et uttrykk for. Legeme og sjel kann ikke skilles. Enhver legemskultur vil derfor bli ledd i en bestemt sjelskultur eller rettere sjelsholdning. Men hvilken? Der gis en materialistisk og der gis en åndelig sjelsholdning. På den ene side en sjelsholdning, som bestemmes nedenfra, av det som hører materien og sanseligheten til. På den annen side en sjelsholdning, som bestemmes av Gud og av det som er fra oven. Legemskulturen vil få en meget forskjellig karakter alt etter den sjels holdning den tjener.

Sport, legemskultur i det hele tatt, er et strålende middel til å utvikle mot, handlekraft, standhaftighet, hård-

førhet og moralsk oprustning. Men så lenge alle egenskaper begrenses til det legemlige område kann de meget godt være forenet med et umoralsk sjelliv. Hvad det kommer an på, det er at den selvbeherskelse som sporten kann utvikle, ikke bare kommer legemet, men også sjelen til gode så det blir et middel til moralsk oprustning og bidrar til å utvikle en sterk sjel i et sterkt og smidig legeme. Og ved en sterk sjel forstår jeg da en sjel, som ikke lar sig rive ned av øieblikkets fristelser og lidenskaper, men temmer dem og innordner dem under Guds vilje og ledelse. Alle legemsøvelser som ikke tjener eller kann tjene et slikt formål, vil alltid stå i fare for å utarte i materialisme eller brutalitet. Legemet må av sjelen overgis til Gud. Ellers vil styrkelsen av legemet bare føre til åndelig slaveri. Overalt hvor sporten blir livets midtpunkt og mål istedenfor et middel til moralsk oprustning, der utvikles lett en lite tiltalende form av «mandighet», som åpenbarer sig i en brautende og larmende optreden og en antisocial selvgodhet. Når den rent legemlige veddestrid fortrenger alle sjelelige og åndelige interesser og karakterimpulser, vil muskel- og rekordpraleriet få overhånd og fremkalle en dum ringeakt for all åndskultur. Dessuten vil en slik legemsdyrkelse også føre med sig en dyrkelse av alle fysiske drifter og behov på bekostning av de interesser, som virkelig danner karakteren og oppbygger personligheten. Legemets krefter vil komme til å tjene holdningsløse begjær og lyst en istedenfor en åndelig og karakterfast vilje. Til sist vil dette også gå ut over den legemlige sunnhet. For legemlig sunnhet er også betinget av en sunn sjel, og et moralsk liv innbefatter jo et hygienisk liv: Arbeidssomhet, enkelhet, disiplin. Alt hvad vi i dypeste forstand kaller karakter, krever, foruten den utadvendte legemlige kraft også innadvendt sjelelig og

åndelig kraft, som stiller menneskelivet som helhet under Guds ånds ledelse. Da vil det bli kristen idrett.

Det rette idrettsliv er en enestående sunnhetsskilde, en bevarende og opdragende faktor av umåtelig verd for hele vårt folk. Hvem kann måle hvad det har betydd for vår ungdom i disse vanskelige år med bolignød, mangel på arbeid og lediggang? Menneskeligtalt, tror jeg ikke det er meget som i den grad som idretten har tjent til å verne tusener fra moralsk forsumping. Med full rett har den fått sin samfundsmessige godkjennelse i form av statsbidrag og annen støtte. Vi må lære å se det slik at idrettslivet ikke er et fremmed område, enn si noget fientlig eller konkurrerende i forhold til kristendommen, like så lite som hjemmelivet eller arbeidslivet er det. Det er et eget og egenartet livsområde, en del av den verden hvor Kristus skal bli fører og hvortil han nu kaller sine disipler å gå i lydighet og med offervilje drive kristen idrett.

Det gjelder snarest mulig å få øie på de store og betydningfulle oppgaver som venter på å bli tatt op, det ansvar som egentlig går ut på en stor hovedoppgave: Å leve Kristus blandt disse veldige skarer av unge mennesker. I sannhet — idrettslivet idag er en omfattende virkelighet, ja, vi står her overfor en egen verden, og det en ungdommens verden i stadig utfoldelse. — Men et bittert, alvorsfullt faktum er det at denne verden ennå stort sett er utenfor vårt virksomhetsområde. — Men jeg er overbevist om at vi også her skal kunne finne vei, dersom vi virkelig vil. Og ut fra personlig kjennskap til idrettsledere tør jeg si at mange av dem vil hjelpe til med å rydde eventuelle hindringer av veien. Her må nemlig skje en regelmessig, stille gjerning der hvor idrettsfolk ferdes og ellers er å treffe, — av mennesker som vil gå til den, væ-

... idrettsverdenen

re deres som venn og kamerat, se det som sin særegne oppgave å være Kristi tjener på dette felt. Her kreves i første rekke en stab av spesielt utrustede unge menn, som helt ut kann ofre sig for denne store gjerning blandt vår ungdom. Her kreves midler. Her kaller Kristus. Måtte vi høre det kallet, før det er for sent. For nu er tiden også på en egen måte beleilig. Blandt kristne ungdom idag er her ikke alene mange friluftsmennesker, men også mange fremragende, aktive konkurranseidrettsmenn som personlig kjenner og lider under det nuværende tragiske misforhold mellom idrett og kristendom, men også ser de rike muligheter og de åpne dører og som med mot og tro vil gå inn i denne spesielle gjerning, dersom de kristne vil stå bak i offer og bønn om at Norges ungdom må drive kristen idrett.

Opgaven er stor og Guds løfter er store. Gud har gitt oss kraft fra det høie til å ta ansvar for veldige oppgaver før, både hjemme og ute. Han vil gi også denne å lykkes, dersom vi tar op vårt ansvar i tro. Vent store ting av Gud! Våg store ting for Gud!

Kongens erinde har hast!

Frank Steensnæs.